

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

za pár dnů se rodiny sejdou kolem štědrovečerní večeře a budou se vzájemně obšťastňovat různými dárky. V této souvislosti bych se dnes rád pochlubil, že jsem byl neobvykle, a to vskutku velkým darem, obdarován již v předstihu. A dar to byl takového rozměru, že nevím, kdy a jak bude moct být vůbec překonán...

Byl jsem před časem pozván s jedním svým kolegou na premiéru nové hry do Berlína. Dopoledne jsme měli různé schůzky, jednání, a protože nám pak do premiéry zbývala ještě nějaká ta chvilka, šli jsme si sednout do francouzské vinotéky. Nebyli jsme tam poprvé. Klidné místo, skvělé víno, příjemná obsluha... Lokál to není velký, jenom čtyři stolky. Chvilu jsme tam seděli sami a pak vešli dva muži. Jeden starší než já, druhý poněkud mladší. Sedli si, objednali si, vyprávěli si ... mezi sebou rusky.

A asi chvílemi i poslouchali, o čem jsme si a jak povídali my dva u vedlejšího stolu. A pak se starší z nich rusky zeptal, odkud jsme. Odpověděl jsem rusky, (rusky umím docela dobře), že z České republiky a pak... pak se děly věci! Vyskočil, postavil se do pozoru, představil se, uklonil se a pak znovu v pozoru ze sebe začal sypat oním slavnostním a patetickým způsobem, který jenom z ruských úst může někdy znít věrohodně, následující slova: „Můj otec byl mistrem Sovětského svazu v lehké atletice a moje matka byla mistrýní Sovětského svazu v lehké atletice a já byl jimi vychován v přísné disciplíně. Když mi bylo třináct let, přišli mí rodiče ke mně a otec promluvil. Rekl: dnes jsme s tvou matkou nesmírně smutní, nikdy jsme tak smutní nebyli. Stala se příšerná, nepochopitelná a ohavná věc. Dnes vojska naší země a další vojska členů Varšavské smlouvy překročila násilně hranice Československé republiky. Proběhla okupace! A my tě, synu, žádáme, abys, až kdykoliv v budoucnosti potkáš kohokoliv z té nebohé země, aby ses mu omluvil. A já se vám jménem svým i svých rodičů hluboce omlouvám!“ ...a znovu se hluboce uklonil.

Nic takového jsem ve svém životě nečekal a byl jsem stejně tak zaskočen, jako i dojat, šokován a taky dost nesvůj. A neboť onen muž očividně očekával nějakou odpověď či reakci, a navíc pořád stál v pozoru, odpověděl jsem rychle a asi i neobratně, byť v touze po zdvořilosti: „Zapomeňte na to, je to za námi.“ A on na to znovu velmi nahlas a sebevědomě a jednoznačně prohlásil: „Na to se nedá zapomenout.“ A sedl si...

...samozřejmě jsme si pak ještě nějakou chvíli povídali, ale to podstatné bylo už řečeno. A v kontextu toho, co se v současnosti snaží šířit nové ruské učebnice v rámci jejich velkopanského vnímání historie, a sice, že se v roce 68 prý mělo jednat o záchranu světového míru a že byla jejich agrese vůči naší zemi logická a vlastně v principu obětavá, se mi jeví tento osobní občanský a takto deklarativně vyjádřený názor jednoho ruského občana-člověka jako mnohem víc důležitý než jakákoliv tupá státní propaganda.

Když jsem byl malý kluk, čekal jsem všechno, ale že nás svými tanky zokupují naši někdejší „osvoboditelé“, to bylo pro mě nepředstavitelné. Stalo se a já teprve po desítkách let poprvé slyšel slova, kterých jsem se nikdy nedočkal z úst představitelů té velké a zvláštní země.

Dar. O to vzácnější, že už nečekaný. O to krásnější, že tak osobní. O to milejší, oč méně se jakákoliv omluva v dnešní době „nosí“. A mně nezbývá než doufat a věřit, že i neojediněly.

Přeju vám nádherné Vánoce a podobně krásně nečekané dárky a dary!

A taky se s vámi těším na shledanou v našem divadle, ve kterém se společně se všemi kolegy snažíme konat pro to, abychom si společně mohli užívat svátků dobrého divadla.

DOKOŘÁN

PROSINEC
2016
CENA 25,- Kč

Stanislav Moša, ředitel MdB

V neděli 6. listopadu se manželům Ondřejovi a Evelíně Studénkovým narodil syn Kryštof.

Chlapeček přišel na svět v porodnici na Obilním trhu v 16.10, vážil 3,50 kg a měřil 50 cm.

Zdeněk Junák potěšil svým recitálem návštěvníky restaurace STERN na třídě Kpt. Jaroše.

Na velké zkušební proběhl konkurz na hlavní roli v muzikálu Chaplín.

Choreograf Michal Matěj připravil účastníky konkurzu na taneční čísla.

Konkurz řídil režisér Stanislav Moša se svojí kamarilou.

Režisér Stanislav Slovák seznámil novináře s inscenací Zamilovaný Shakespeare.

LISTOVÁNÍ

Teplárny Brno, a.s. pozvaly své příznivce a partnery na muzikál Limonádový Joe.

Hosté odměnili naše herce dlouhotrvajícím potleskem.

Představitel Joes Kristian Pekar a představitelka Winnifred Petra Šimberová zabloudili po představení mezi návštěvníky.

Zdeněk Merta připravil další večer u klavíru ve vinárně na Hlídce na Špilberku.

Hosty Zdenka Merty byli Viktória Matušová a Vojtěch Dylk.

Viki Matušová, Sára Milfajtová a Jan Brožek byli přítomni i na závěrečném večírku.

11. listopadu v 11 hodin otevřel svatý Martin (Havelka) na brněnském náměstí Svobody první lahev letošního svatomartinského vína.

Víno požehnal dlouholetý opat Augustiniánského opatství Lukáš Evžen Martinec.

Před časem začal Alan Novotný zaznamenávat pohledy do zákulisí divadla, pro tento měsíc v tom pokračuje Viki Matušová.

George Peele (1556 – 1596)
byl londýnský dramatik,
básník a herec,
současník Shakespearův.
Dnes zcela zapomenutý...
neprávem, což můžete
posoudit z úryvku jeho hry
The Arraignment of Paris

Čas pokročil a Flora rozekvetla,
jak Iris pyšně rozhodila světla
a z trůnu léta zemi donutila,
že modrá, žlutá, zelená hned byla.
V tom slavnostním a k lovu vhodném čase
tři Gracie se sjely v plné krásě
a narazily v horách na Parida,
jenž, ač syn krále, ovce tady hlídá,
když zrovna hádka mezi nimi plane,
kdo majitelkou jablka se stane.

Tu Junona, ač plna důstojností,
mu nabízí hned zlata víc než dosti
a nespočetné bohatství dle přání.
A Pallas, která moudrosti je paní,
dá postavení, k tomu vědomostí,
když v její prospěch úkolu se zhostí.
Však z bohatství a moudra nula zbyla,
když Venuše mu milou přislíbila.

Tak v naději, že získá perlu Řecka,
skvost Helenu, z níž září krása všecka,
dal Venuši to jablko hned darem –
a skončil tak svár ještě větším svárem.

Muž vždy se mýlí, že je mužem pouze,
je zaslepený v láskyplné touze.

*„Mladí lidé mají sklon myslet si, že jsou
moudří, jako si opilí myslí, že jsou střízliví.“*

Charlie Chaplin
(vl. jm. Charles Spencer Chaplin,
1889 – 1977), patřil k nejslavnějším
filmovým tvůrcům 20. století.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

Marc Norman
Tom Stoppard
Lee Hall

Zamilovaný Shakespeare

režie Stanislav Slovák

foto Jg Kratochvíl

12. a 13. LISTOPADU 2016

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

Zdenek MERTA

v rozhovoru s ředitelem
České filharmonie
Davidem Marečkem

Hudební skladatel, stálý spolupracovník Městského divadla Brno, kde v poslední době uvedl např. *Shakespeare's RAPSODY*, zhudebněné sonety pro soprán, tenor a dva rapery. Nedávno obdržel cenu OSA jako nejúspěšnější český skladatel v zahraničí za rok 2015.

Milý Zdenku, marně si lámu hlavu, jestli jsi víc skladatel nebo interpret. Kdysi, třeba v baroku, to bylo jedno a to samé, dneska se to spíš odděluje. Kým se cítíš být ty sám? A myslíš, že skládat a zároveň aktivně hrát je spíš výhodou, protože máš zkušenosti praktického muzikanta, nebo nevýhodou, protože tě hraní odvádí od soustředění na kompozici?

Myslím, že být interpretem a zároveň skladatelem je výhodou, vždyť dnešní šoubyznys je na tom založen a i ve vážné hudbě je nemálo podobných týpků. Téměř vždy jsou právě tím velmi zajímaví, rozhodně tedy pro mě. Osobně se více považuju za skladatele, neboť tam jsem méně ohrožen, ale v poslední době jsem se na jevišti (opět) docela zabydlel. Dělán pravidelný program *Zdenek Merta u klavíru*, kde představuju své přátele, některé hvězdné, jiné začínající. Podstatou této

šou je společné hraní, které má dost společného s barokem, protože se hodně improvizuje nebo alespoň hraje ve vlastním pojetí a premiéra je zároveň derniérou. Sjíždět olympické písničky ve dvou s Petrem Jandou je zážitkové, improvizovat s Hradišťanem či Vladimírem Mertou dobrodružné, Slováckovy vychytávky v mých melodiích poslouchám s velkým potěšením, se Stivínem jsme nepřipravovali skoro nic a večer fungoval moc pěkně. Ale přesto jsem asi více skladatel. Jasně, psaní potřebuje velké soustředění a hromadu času, jevištní vystupování je u mě nejspíš kompenzačním elementem.

Jako skladatel spojuješ svět klasické a populární nebo muzikálové hudby. Dostatek nápadů je u asi základním předpokladem úspěchu v obou disciplínách, ale mě by spíš zajímalo, jak moc se tvůj přístup liší, když píšeš muzikál a když píšeš symfonickou věc?

Ano, prvotně jde o nápad, ale taky o jeho bezprostřední rozvíjení. Obojí je často v populární a klasické hudbě rozdílné, motivy pro symfonii a písničku bývají z podstaty dost odlišné a další kompoziční práce ještě více. Je zajímavé, jak mozek téměř archetypálně podvědomě ctí historická pravidla žánru. Občas se snažím

je záměrně porušit, ale nebývám úspěšný, je to spíše hra. Z písničky *Hastrmane tatrmane* symfonickou větu jen tak neuděláte, obráceně to jde snáze (je mnoho příkladů simplifikací a středoproudých popularizačních melodií klasiky), ale musíte pečlivě vybírat. Každý nápad má své dispozice a limity, myslím, že se v tom dnes už orientuju. Dokonce to jde tak daleko, že když mě napadne kravina, tak to poznám a okamžitě na ni zapomenu, dřív tomu tak nebylo.

Vě výčtu tvých aktivit nesmí chybět literární tvorba. Tvoje nejnovější knížka se jmenuje „Hudba je zázrak“. Je to název lákavý a vyvolává okamžitě představy, co všechno by mohl čtenář v knížce najít. O čem přesně je?

No vidíš, a já myslel, žeš ji četl, ale však ona se k tobě dostane. Knížka obsahuje souhrn všech mých praktických zkušeností s muzikou a taky různé úvahy, co hudba znamená pro mě, ale i pro jiné. Snažím se mluvit o obecných věcech, ale ukazuji je na svých příbězích, protože těm věřím, a zdá se, že jsou svou autentičností důvěryhodné i pro čtenáře. Zásadní jsou úhly pohledu, vlastně jsou docela osobní, ale každý si je může lehce

přisvojit, když chce. S hudbou se setkáváme denně, je dobré o ní něco vědět, podobně jako o přírodě nebo vlastním těle.

Jako student jsem tě – s notnou dávkou obdivu – sledoval v různých televizních pořadech, kde jsi hrál, improvizoval, poutavě mluvil o muzice. Pak ses najednou, pro mě dost nečekaně, objevil v Brně. Co tě sem přivedlo a jaký máš vztah k Brnu dnes, kdy se mi zdá, že tu máš skoro druhý domov?

Jde o do značné míry profesní domov, což je strašně důležité, není nakonec práce to nejpodstatnější v reálném životě? Příběh mého příchodu do Brna je v divadle poměrně známý, obsahuje sice několik výborných historek, ale dnes už není zajímavý. Podstatným podnětem tehdy pro mě bylo několik konkrétních lidí a taky obecná nálada na začátku devadesátých let. Brno bylo velmi hladové a zvědavé, vskutku inspirativní, podotýkám však, že mluvíme převážně o divadelním prostředí. Teprve později jsem se seznámil s dalšími lidmi z jiných oborů, úplně mě okouzlili. A last but not least – přece jen jsem Moravák.

Tvoje jméno se asi každému automaticky vybavuje ve tvůrčí dvojici se Stanislavem Mošou. Jak dlouho už spolu píšete a jak taková spolupráce vypadá? Máte stále stejný systém, ve kterém roky tvoříte, nebo se vaše spolupráce více či méně vyvíjí?

Se Standou máme svůj systém, který systémově porušujeme. Napsali jsme sedm muzikálů, operu a společně připravili další věci, to je velký nápor na způsob komunikace, nemůžeme být rigidní, ani kdybychom chtěli. Naše debaty bývají docela různorodé a jsou taky poznamenány společnými zážitky a dalšími okolnostmi, priority se mění i s věkem. Nezdá se však, že by náš vztah byl vyčerpaný, aspoň na mě to tak působí. Zcela jistě ještě něco společně napíšeme.

Když na chvíli odbočím od umění k managementu, zajímala by mě jedna věc: co si myslíš o úspěchu Městského divadla Brno? Přesněji: jako ředitel kulturní instituce obdivuji trvalý úspěch, který Městské divadlo pod vedením Stanislava Moši má. Postavit něco na nohy je samo o sobě obdivuhodné. Ale udržet to, rozvíjet a vytrvat na špici po mnoho let, to mi v českém prostředí připadá skoro jako zázrak.

Je to nebyvalé, rozhodně. Kromě mimořádného ředitele na tom má zásluhu mnoho lidí na různých úrovních. Je to úžasné, ano, je mi ctí, že jsem u toho.

Jaké jsou tvoje hlavní aktivity mimo divadlo? Napadá mě třeba nové uvedení Bernsteinovy Mše, které zaštítuješ. Na jedné straně je to logické, protože jsi ji přivezl úplně poprvé do České republiky. Tohle uvedení je však jiné. V čem je speciální a proč ses do toho znovu pustil?

Tahle Mše má v mém životě více významů. Je polyžánrová, což mě vždy zajímalo. Je to moralita, trochu naivní, a o to více patetická, což je mi blízké. Pracovali jsme na ní, když mně bylo velmi zle, premiéra na Hradě byla zdemolována bouřkou (plátěná střecha nad pódiem ulétla dál než prezidentská zástava, kterou zahodili chlapi ze Ztohoven), agentura, kterou jsme se Standou Mošou spoluvlastnili, následně zbankrotovala, moje očista a znovuzrození se posunuly do nedohledna a tak dál. Všechno mám trochu v mlze, zároveň si to idealizuju, protože mám velmi rád to dílo. Zdá se mi, že Bernsteinovým svárům rozumím, dotýkají se mě, zajímají mě.

*S Terezou Martínkovou v Ptákovinách podle Aristofana,
režie: Stanislav Moša*

Vojta Dyk (hrál dětskou roli v naší inscenaci z roku 1997) mně loni navrhl, abych ten znamenitý kus opět produkoval, tentokrát s ním v hlavní roli – taky k tomu chlapec přilnul. To jsem musel odmítnout, obzvlášť když on sám měl o produkci dost jasnou představu. Například jedna z jeho tezí byla ono známé – nevěř nikomu přes třicet. Ptal jsem se ho, proč k tomu tedy chce mě, a on mi řekl, že jeden Klekí Petra u toho být musí. A tak jsem se stal patronem, velmi mě to těšilo, participoval jsem na zkouškách a různých uměleckých i provozních řešeních. Ale je to spíše výjimka, v tomto smyslu se cítím mnohem více solitérním skladatelem než producentem či jiným intrikánem.

Osobnost Leonarda Bernsteina v sobě možná nejlíp ze všech spojuje svět showbusinessu a klasické hudby. Jak se na tyto dva světy díváš ty? Vidíš víc rozdílů, nebo víc společného?

Vidím čím dál více rozdílů i společných věcí, to by bylo na dlouho, za Bernsteina to bylo přehlednější. Jeho zkušenost je ovšem unikátní – napsal zcela mimořádná díla v obou odvětvích, jeho cílevědomost a nadání mu to umožňovaly. Hodně jsem se dozvěděl z jeho dopisů a esejů, myslím, že by i dnes rozděloval svůj čas a talent

mezi Carnegie Hall a Broadway. Ty dva světy se sblížily, protože do celé sféry klasické hudby pronikly šoubyznysové triky a manýry (tři tenoři ve Wembley, mediální vytváření hvězd) a některými žánry popmusic se zabývají stále vzdělanější, duchovnější a ambicióznější lidé. Například filmová muzika v Hollywoodu je někdy to nejlepší ze soudobé vážné hudby, samozřejmě také kvůli rozpočtům. Myslím, že rozdíl zůstává spíše v estetické rovině, ten je ovšem zásadní.

V téhle souvislosti mě napadá, jak vlastně vnímáš ostatní brněnské kulturní instituce? Logicky se ptám hlavně na Filharmonii Brno, ale samozřejmě i na brněnská divadla a třeba taky na Hvězdárnu, jejíž prostor často ožívá uměním. Kde je to víc showbusiness a kde klasika, a kam nejrady chodíš?

Filharmonie je relativně konzervativní, zdá se mi, že šoubyznysu je tam tak akorát, jeho využití pro zatraktivnění některých programů rozumím. Myslím, že pokračuji v linii, kterou jsi započal ty, což je podle mě dobře. Je to výborný orchestr, vždy budu nadšen, když budou hrát moji hudbu. Hvězdárna je velmi dobrá, shodou okolností jsem tam párkrát byl a vždy se mi to líbilo. Ostatní

Se Stanislavem Mošou a Karlem Cónem

divadla bohužel znám méně, můj čas v Brně je většinou pracovní, v kině jsem byl snad jednou. Ale viděl jsem v ND krásně operní i taneční inscenace, pár zajímavostí na Provázku a určitě to funguje i jinde, vždyť Brno je zlatá loď.

Na závěr bych se rád vrátil k divadlu. Co ti na divadle tak učarovalo, že se mu intenzivně věnuješ tolik let? A jakým kouzlem na tebe působí Městské divadlo Brno, že jsi mu zůstal tak dlouho věrný?

Divadlo je taky zázrak a navíc prostoupen magií. Ale fascinuje mě i jeho praktický chod, z manažerského hlediska je šéfování divadla podobné jako řízení okresu nebo státu. Leč v čele může být despotický tyran a pokud jeho práce vede k cíli, všichni jsou spokojeni. Neboť společný cíl, kterým bývá v běžném životě revoluce nebo podobné občasně vylomeniny, je k dosažení v divadle třeba každý den. Jde o PŘEDSTAVENÍ, což je svatá záležitost, pro kterou je možné i padnout. No a MdB tohle potvrzuje. Je to vlastně docela kolos, ale nasměrovaný velmi efektivně k výsledku, takhle kdyby fungoval náš stát, Švýcarsko by se mohlo jít bodnout. Mě ovšem nejvíc zajímá ten přímý kontakt s publikem, který na rozdíl od většiny

uměleckých odvětví probíhá v reálném čase. To je napínavé, zábavné a často hluboké.

A já bych pro tebe, Davide, měl taky jednu otázku – jak těžko se ti odcházelo z Brna (a přicházelo do relativně neznámého prostředí) a jaký máš vztah k tomuto městu teď?

Odcházelo se mi poměrně těžko, protože jsem vystupoval z rozjetého vlaku Filharmonie Brno a vůbec se mi z něj nechtělo. Šel jsem za osobností Jiřího Bělohávkou a v tomhle smyslu jsem svého rozhodnutí nikdy nelitoval. Pražské prostředí je tvrdší, rychlejší a méně přehledné než brněnská kulturní scéna a dává poměrně velké možnosti ambiciózním kulturním projektům, i když si je musíš těžce vybojovat. Za těch šest let, co jsem pracovně vázaný v Praze, se můj vztah k Brnu spíše zlepšil. Jednak tu stále s rodinou bydlím, takže se cítím být Brňákem. A pak tím, že pracuju jinde, jsem získal určitý nadhled, díky kterému dokážu mnohem víc ocenit přátelské prostředí, otevřenost a příjemnou atmosféru, kterou Brno má. Mám to trochu jako dva v jednom: stále jsem tu doma a přitom mám díky práci odstup nadšeného návštěvníka, který se sem pravidelně vrací.

Foto: jeř Kratochvil

LELKOVÁNÍ SE

Zdeňkem JUNÁKEM

Othello, Kean IV., kapitán Titanicu, četník Ambrož. A taky „ředitel šatny číslo padesát“ v Městském divadle Brno, kterou sdílí s Janem Mazákem, Viktorem Skálou a Stanislavem Slovákem. Skvělý herec, dabér i bavič, který dokáže bez problémů dvě hodiny sypat z rukávu jeden fór za druhým a prokládat je množstvím písniček – lidových i od jeho oblíbeného básníka Vladimíra Vysockého. A taky průvodce, kterému díky hned dvěma pořa-

dům vyslaným z brněnského studia Českého rozhlasu přicházejí každý den dopisy psané hlavně ženskou rukou. Až se mu chce trochu závidět. Ale – když už má někdo osudem dáno, že bude doživotně junákem, tak se vlastně není ani co divit. Ale jak vlastně začala pro Zdeňka Junáka, rodáka z Kroměříže, který 6. prosince oslaví pětadesátiny, cesta na prkna, která znamenají svět, a má vůbec rád svátek svatého Mikuláše?

S Markétou Sedláčkovou v komedii *Těžká Barbora*, režie: Stanislav Slovák

Jako malý kluk jsem byl o tomto svátku tak trochu zmatený. Mikuláš je sice v kalendáři 6. prosince, tedy v den, kdy mám i narozeniny, ale slaví se večer před tím. A v tuto dobu mně také většinou všichni, mimo maminky s tatínkem, k narozeninám gratulovali. Ovšem později, když jsem povyrosl, se všechny gratulace přesunuly na ten správný den, takže mám vlastně k Mikuláši velmi kladný vztah. Problém, který jsem tak trochu pociťoval, býval v tom, že narozeniny s Mikulášem byly podle mého tehdejšího cítění vlastně hned před Vánoce. Později jsem zjistil, že jsem vlastně měl velké štěstí. Babička totiž po mém narození chtěla, abych se Mikuláš jmenoval. Takže to bych měl všechno v jednom a to už by za stříznost stálo. Naštěstí maminka, která se jmenovala Zdena, chtěla, abych měl jméno po ní. (smích)

A jak se tedy Zdeněk, co se málem jmenoval Mikuláš, dostal k divadlu? A mimochodem zasáhla i staršího bratra nějakým způsobem múza?

Vůbec to nebyla cesta přímočará. Táta sice hrál ochotnický divadlo, ale rozhodně měl jiné představy o mém budoucím povolání. Byl potravinářský chemik a i ode mě očekával, že vystuduji nějaký technický obor. Jeho představy spíše spl-

ňoval právě bratr, který vystudoval ocelářinu. Ale na „stará“ kolena se brácha umění věnuje také. Je totiž obdařen darem, že na co sáhne, to mu v rukách hraje. Je členem kapely, která se jmenovala či pořád ještě jmenuje *Paroháči*. A jsou velmi dobří.

Ale to mu přece nemusíš závidět. Někdy to vypadá, jako by ses s kytarou narodil.

Rozhodně nemám takové nadání jako on, ale je fakt, že mě muzika baví. Na kytaru jsem se naučil hrát jako mnoho děcek padesátých let. Vždyť v té době se objevili poprvé Beatles. Na devítiletce už jsme zakládali první jakési muzikantské grupy a nakonec na gymnáziu v Uherském Hradišti jsme už měli i první bigbitovou kapelu. Tam jsem hrál na bicí. Pak jsem v osmdesátých letech začal koketovat s Vysockým a někdy na začátku devadesátých let přišel Jožka Hanák, že zakládá kapelu *Vinařští romantici*. Prý jestli bych se nechtěl přidat. To mě zaujalo. A když jsem se dověděl, kdo už byl osloven a kývnul, tak jsem neváhal. Vždyť mimo Hanáka to byli Zdeněk Šmukař a Igor Vavrda. Pak nás ještě doplnil Jarda Smrž. Ten po nemoci odešel a místo něj přišel Honza Kružík. Po smrti Igora Vavrdu s námi hrál Rosta Komosný. Ten toho má ale moc, a tak s námi jezdí v současnosti Alfons Alfa Jelínek. Přiznám se, že to muzicírování mám hrozně rád. Mohli bychom vystupovat mnohem častěji, ale já jsem škodná. Divadlo je přece jen ze všech mých aktivit na prvním místě. Mám zhruba dvacet představení do měsíce, a tak toho času na *Romantiky* zase tak moc nezbyvá.

Ale vraťme se ještě k Junákovi, když byl ještě opravdu junákem, mladým klukem s maturitním vysvědčením v kapse a nechutí jít studovat technické obory. Takže kam můříš, Zdeňku z rodu Junáků ze Starého Města?

Bylo to v roce 1969, někdy na podzim, kdy jsem se zjevil na vrátnici Divadla bratří Mrštíků v Brně s doporučujícím dopisem, který mi napsal pan Miroslav Suchý, což byl výborný herec a komik Divadla vítězného února v Hradci Králové. K tomuto panu Suchému jsem se dostal přes naše sousedy ve Starém Městě. Právě náš soused, příbuzný pana Suchého, se tenkrát zajímal, co budu dělat po maturitě. Když jsem mu řekl, že asi budu advokátem, byť táta tajně doufal, že vystuduji vysokou chemickou, zeptal se mě, jestli bych to nechtěl zkusit u divadla. Chtěl jsem. Tak jsem jel nejprve za panem Suchým do Hradce, a pak se již se zmíněným

S Boleslavem Polívkou v dramatu *Král Lear*, režie: Stanislav Moša

doporučením pro Stanislava Zindulku objevil u Mrštíků. Stanislav Zindulka přišel, vzal mě do klubu – to jsem ani ve snu nemohl tušit, že v tom klubu, který se vlastně ani tak moc nezměnil – dokonce i většina stolů a židlí je asi původní – budu sedět ještě i v roce 2016. Pan Zindulka mě tedy připravil na JAMU. A já tam po předvedení monologů Vítky z *Kutnohorských havířů* a Merkucia z *Romea a Julie* a přednesu povídek Ludvíka Aškenazyho začal v roce 1970 studovat. Ročníkovým vedoucím byl docent Rudolf Krátký, na kterého dodnes s vděkem vzpomínám. Absolvoval jsem v roli Antonína Somra v muzikálu Suchého a Šlitra *Člověk z půdy* a první moje angažmá bylo v Divadle pracujících v tehdejší Gottwaldově. Já tam hodně chtěl – to divadlo mělo a má dodnes hodně dobrý zvuk. Sotva jsem však nástup podepsal, dostal jsem nabídku do Státní činohry v Brně, ale to už bylo pozdě. Ve Zlíně jsem byl rok, byť si dodnes myslím, že jsem tam měl být déle. Ale to už se nezmění. Tam jsem se také usmířil s tátou, který se se mnou moc po dobu studia nebavil. Ale když mě viděl právě tam ve *Švandovi dudákovi*, padli jsme si kolem krku a bylo vše

odpuštěno. Pak už byl rád, že dělám to, co dělám. Po roce jsem dostal nabídku do Brna a do Státního divadla, tedy do Mahenovy činohry, jsem nastoupil. Brno mě okamžitě uchvátilo. Tady to žilo, byly tu kluby, Topas, Helias, Šelepka, bydlel jsem na kolejích, později v podnájmu, no byl to skvělý život. Kamarádili jsme se s medičkami, holkami z pajdáku, co si víc přát? No a pak přišla promoce a rok vojny v letech 77 a 78, který jsem prožil v Armádním souboru Víta Nejedlého jako konferenciér. A vlastně tam už jsem se seznámil se Zdeňkem Šmukařem a naše přátelství trvá doposud.

Jaký byl návrat z Prahy do Brna?

Měl jsem štěstí v neštěstí. Tenkrát totiž velmi vážně onemocněl Jaroslav Dufek. Já jsem za něj vyfásl, tedy převzal, hned tři role. Bylo to taky proto, že taková ti krásní kluci, kteří taky studovali v Brně – jako byl Svaťa Skopal, či Jirka Štěpnička, který byl v Brně krátce v angažmá, odešli do Prahy, a my se Zdeňkem Maryškou nastoupili v Mahence. Takže jsem odehrál *Valka* v muzikálu *Mladá garda*, *Čerta* v muzikálu *Zbojníci a Žandáři* a *Rumcajse* v pohádce o Rumcajsi a Cipískovi. Dobrá škola. Vedle mě byli jeden

S. Jiřím Machem v muzikálu *Noc na Karlštejně*,
režie: Igor Ondříček

mistr vedle druhého a já, když neměl tolik hraní, jsem seděl v portále a díval se na ty Karlíky, Husníky, Lakomé, Dufky a další. A snažil se od nich učit.

Vzpomínáš si ještě na cestu do divadla na Lidické?

To se opravdu nedá zapomenout. Psal se rok 92 a u tehdejších ještě Mrštíků se začaly hrát muzikály. A to mě moc zajímalo. Tak jsem se vypravil na veřejnou generálku *Snů nocí svatojánských*. Generálka se odehrávala ve dvoře divadla. Byl večer, začalo se smrákat, scéna byla asi metr nad zemí, plná dřev, z nich vylézali ti elfové, bylo to krásně barevně nasvícené, zvukař Radek Neumann dal volume doprava, takže to tím dvorem krásně rezonovalo a najednou se přes bránu, která tam tenkrát byla, do třídy Kpt. Jaroše přehoupnul jakýsi borec. Měl na sobě montérky, kolem pasu měl takový široký pás, jaký nosí popeláři, za ním měl mačetu a v ruce držel sekeru. Šel tím forausem, pak vylez na to jeviště, kde ho uviděl Standa Moša, který dal pokyn zvukaři, aby stáhnul zvuk, a ten chlap najednou do té tmy, téma od reflektorů oslněnými očima říká nádhernou brněnštinou: Promiňte, borci, já teda nevím, kdo tomu tady šéfuje, ale já su šofér a vyjždím na štreku. Potřebuju se vychrápat. Tak ještě jedné to tady voholíte, tak vám to tady rozmlátím na cucky. To se po... Ten chlap byl tak přesvědčivý, že i Moša s Mertou zkoušku raději rozpustili. A v tu chvíli jsem si řekl – sem chci. Pak se to nějak zakulatilo a mně zavolal Ruda Tesáček,

který u Mrštíků režíroval *Divotvorný hrnec*, s tím, že by potřeboval, abych v něm alternoval s Láry Kolářem Woodyho, a od té doby jsem tu rád doma.

Za tu dobu jsi vytvořil množství rolí a spočítat všechny by asi nebylo jednoduché. Nicméně, bylo to právě tady, kde ses divákům ukázal poprvé, jak tě pánbůh stvořil?

Jo, to bylo v *Keanu IV.*, a i když každý herec je tak trochu exhibicionista, tak v tomto případě to nebylo vůbec, ale vůbec jednoduché. Byl je pro mě každá role úplně výjimečná, tak tato byla přece jen trochu jiná. Tehdejší režisér inscenace měl za sebou člověka, excelentního scénografa Honzu Duška, výborného kostýmního výtvarníka, který má obrovský smysl pro tělo, ať je mužské, nebo ženské. Když jsem zjistil, že role vyžaduje, abych byl nahý, reagoval jsem – no řekněme slovy, která je neslušné psát, s tím, že by se měl režisér pořádně podívat, jak vlastně vypadám. A tehdy mně právě Honza Dušek vysvětlil, jak přirozená nahota ve scéně, kde se odehrává, je. A bylo to. Dokonce mi nabízel – v případě, že by snad utrpěla moje mužská ješitnost, umělý úd takové velikosti, že prý by byl dobře viditelný až do sedmé řady a dam z těchto míst bych se už nikdy nezbavil. To byla samozřejmě sranda. Ještě mi slíbil, že to bude vše decentně nasvícené a že s tím nebude žádný problém. Rád jsem mu uvěřil a udělal jsem dobře. Bylo to úspěšné představení. Nahý jsem se pak objevil ještě v řadě repríz a především tam jsem poprvé vystoupil po boku

S Erikou Kubálkovou v komedii *Brouk V hlavě*,
režie: Gustav Skála

Bolečka Polívky, kterého si nesmírně vážím. Když má herec možnost zahrát si vedle takové opravdové hvězdy a jen trochu se mu role podaří, tak vlastně po zádech této hvězdy, abych tak řekl, vyleze o pár příček veš. A to byl i můj případ. I když jsem už v té době spolupracoval s televizí, tak právě po této inscenaci jsem začal spolupracovat s paní Věrou Chytilovou, která mně pak dala roli v již kultovním *Dědictví, aneb Kurva-hořigutntag*. Je fakt, že mě občas někdo kvůli tomu nahému výstupu poslal i sprostý dopis, ale to už tak někdy je. Mimochodem, nedávno jsem si ve vzpomínkovém večeru na čtyřsté výročí Shakespeara zahrál s Honzou Mazákem milostnou balkonovou scénou z *Romea a Julie*. (Mazák byl Julie.) Sklidili jsme frenetický potlesk. No a od té doby tvrdím, že můžu hrát buď jen nahý, nebo s Mazákem. (*smích*)

Je Zdeněk Junák stejným bavičem doma jako v divadle či klubech?

Je pravda, že manželce Irenci, která má se mnou trpělivost už téměř pětadvacet let, dopřávám více klidu. Nedávno, teprve před pár léty, jsme si pořídili chalupu skoro v místech mého dětství a tam si oba užíváme společného povídání, při

kterém není zapotřebí mnoho slov, nebo našich šestiletých dvojčat Sebastiana a Sabiny, která toho namluví za nás za oba. A tam taky nemusím sousedům na setkání vykládat historky ze života či anekdoty, jak se mi to někdy stává na ulici v Brně či jinde. Ale pozor, to není stížnost, to prostě k životu komediantů a zvláště těch, kteří se občas objeví na obrazovce, nebo – jako v mém případě si člověk omáchá rypec v *Četnických humoreskách* – jaksi patří.

Pětašedesátka není v dnešní době, a zvláště pro chlapa, který má stále černých vlasů i vousů víc než těch šedivých, žádný věk. Ale přesto, jak dlouho chceš ještě být, ředitelem šatny čísla padesát v Městském divadle Brno? Jak dlouho chceš hrát?

Tak hrát bych chtěl naplno do sedmdesátky. A ředitelem šatny, když už se mně té pocty od kolegů dostalo, tím přece musím zůstat nafurt, tak jak jsem byl kamarády ustanoven. Ostatně napořád přece budu i Junákem. To jinak nejde.

Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl

Sleva 65%

OKNO STYL

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

OKNA OD ZAMĚŘENÍ AŽ PO MONTÁŽ

Plastová okna

Kvalitní okna za
bezkonkurenční ceny

Dřevěná eurookna

Odolná severská borovice
ve standardním provedení

Dřevohliníková okna

Krása dřeva
a odolnost hliníku v jednom

Hliníková okna

Minimalistické provedení
pro moderní stavby

HRAJEME

**P. L. Traversová, Richard Sherman,
Robert Sherman, Julian Fellowes,
George Stiles, Anthony Drewe:**
MARY POPPINS

Po tříleté odmlce se na jeviště Hudební scény znovu vrací laskavá chůva *Mary Poppins!* Ovšem pouze v exkluzivních 35 reprízách! Muzikál z proslulé produkce Walta Disneyho, divadelní remake proslulého filmu *Mary Poppinsová* z roku 1964, ověřeného pěti Oscary, vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové. Jeho příběh se odehrává v Londýně koncem 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují (jak je, bohužel, obvyklé i dnes) příliš pozornosti. Tato neobvyklá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií natolik, že nakonec dokážou společně proměnit i charaktery rodičů malých dětí. Na počátku 21. století pak po filmu sáhl producent Cameron Mackintosh, doplnil jej novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně výpravnou show, která po několika sezón sklízela úspěchy v Londýně i na Broadwayi. Těšit se můžete opět na strhující a efektní scénografii Petra Hlouška s řadou kouzelnických triků a náročná taneční (zejména pak steпаřská) čísla a především krásný dojemný rodinný příběh!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Denny Ratajský nebo Dušan Vitázek, Adam Gazdík nebo Josef Gazdík, Alena Juráčková nebo Elena Juráčková a další.

Larry David:
RYBA POTMĚ

Proslulý americký stand-up komik a sitcomový scenárista Larry David debutoval vloni ve svých 68 letech na Broadwayi coby divadelní autor – a hned napoprvé se mu podařilo pokořit broadwayský rekord v počtu lístků prodaných ještě před premiérou, (a to se průměrná cena za jeden lístek vyšplhala na neuvěřitelných 230 dolarů!!!). „*Stojí Ryba potmě za ty stovky dolarů? Stojí, do posledního centu!*“ napsal recenzent *Guardianu*.

Larry David totiž napsal brilantní současnou frašku, která plně prokazuje jeho léty cizelované mistrovství ve stavbě slovního i situačního vtipu. Inscenaci

vám představíme pouhý rok a půl po jejím prvním uvedení v New Yorku v evropské premiéře a za ne-poměrně nižší cenu!

Ryba potmě je příběhem ušlápnutého, sebeironického Normana a jeho excentrické dominantní matky Glorie, která se po smrti jeho otce nastěhuje k Normanovi domů a začne mu razantně organizovat život. Norman tak zoufale lavíruje mezi požadavky své matky, která se nesnese s jeho ženou Brendou, Brendy, která se nesnese s jeho matkou Glorií, a bývalé otcovy hospodyně Manuely, jejíž syn Diego se zesnulému podezřele podobá... Zdánilivě nekomediální téma rodinného úmrtí vyvažuje *Ryba potmě* brilantními woodyallenovskými dialogy. Role Glorie bude nesporně výtečnou příležitostí pro první dámu českého divadla, paní Zdeny Herfortovou.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Viktor Skála, Zdena Herfortová, Katarína Ptáčková, Igor Ondříček, Kateřina Marie Fialová, Zdeněk Junák, Jan Mazák, Josef Jurásek, Erika Kubálková, Mária Lalková a další.

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall:
ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

Skvostný film režiséra Johna Maddena *Zamilovaný Shakespeare* se stal v roce 1998 celosvětovou událostí. Brilantně totiž propojil romantický příběh Williama Shakespeara, zamilovaného do půvabné aristokratky Violy de Lesseps, s převlekovou komedií, v níž se Viola přestrojena za chlapce snaží proniknout do Shakespearovy herecké společnosti, aby vše vyvrcholilo skrze ironický pohled do alžbětinského divadelního zákulisí, v němž se zázrak divadla rodí na poslední chvíli ze zmatku a chaosu. Tato bytostně divadelní látka ovšem volala po jevištní adaptaci, které se nakonec s velkým úspěchem (!) ujal renomovaný dramatik a scenárista Lee Hall, (mimo jiné autor filmové i divadelní verze *Billyho Elliota*). Pouhé tři roky po londýnské divadelní premiéře vám nabízíme jako první divadlo na evropském kontinentu tento – slovy jednoho věhlasného anglického kritika – „mistný dopis divadla sobě samému“, poutavý příběh o tom, jak z původně zamýšlené hry *Romeo a Ethel, dcera pirátova* vlivem všemocné lásky nakonec vzniklo drama tisíciletí *Romeo a Julie*.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vitázek, Svetlana Janotová nebo Andrea Zelová, Michal Isteník, Jiří Mach, Petr Štěpán, Alena Antalová, Aleš Slanina, Markéta Sedláčková a další.

Kuřim – Zákaznické centrum
Tišnovská 305, 664 34 Kuřim
(areál bývalého statku – bílá správní budova)

www.oknostyl.cz

PROGRAM PROSINEC

PROGRAM LEDEN

1. 12.	čt	19.00	Frank V.	AB4
2. 12.	pá	19.00	Frank V.	AB5
3. 12.	so	19.00	Splašené nůžky	

4. 12.	ne	19.00	Mrtvé duše	X2016
7. 12.	st	19.00	Zamilovaný Shakespeare	AB3
8. 12.	čt	19.00	Zamilovaný Shakespeare	C4
9. 12.	pá	19.00	Zamilovaný Shakespeare	C5
10. 12.	so	18.00	Splašené nůžky	PP1
11. 12.	ne	18.00	Splašené nůžky	PPP
16. 12.	pá	14.00	Ryba potmě	
16. 12.	pá	19.00	Ryba potmě	E5
17. 12.	so	19.00	Ryba potmě	P
18. 12.	ne	19.00	Ryba potmě	E7
19. 12.	po	19.00	Ryba potmě	AB1
20. 12.	út	19.00	Ryba potmě	C2
21. 12.	st	19.00	Mrtvé duše	T2016
22. 12.	čt	18.00	Křídla 2015/2016	
27. 12.	út	19.00	Charleyova teta	
28. 12.	st	19.00	Splašené nůžky	
29. 12.	čt	19.00	Splašené nůžky	
30. 12.	pá	19.00	Ryba potmě	
31. 12.	so	18.00	Ryba potmě	

1. 12.	čt	18.00	Mary Poppins	
2. 12.	pá	18.00	Mary Poppins	
3. 12.	so	14.00	Mary Poppins	
3. 12.	so	18.00	Mary Poppins	
4. 12.	ne	14.00	Mary Poppins	
5. 12.	po	18.00	Mary Poppins	
6. 12.	út	18.00	Mary Poppins	
7. 12.	st	18.00	Mary Poppins	
8. 12.	čt	18.00	Mary Poppins	
9. 12.	pá	18.00	Mary Poppins	
10. 12.	so	14 a 18	Mary Poppins	
11. 12.	ne	14 a 18	Mary Poppins	
12. 12.	po	18.00	Mary Poppins	
13. 12.	út	18.00	Mary Poppins	
14. 12.	st	18.00	Mary Poppins	
15. 12.	čt	18.00	Mary Poppins	
16. 12.	pá	18.00	Mary Poppins	
17. 12.	so	14 a 18	Mary Poppins	
18. 12.	ne	14 a 18	Mary Poppins	
19. 12.	po	18.00	Mary Poppins	
20. 12.	út	19.00	Mary Poppins	
22. 12.	čt	15 a 18	Vánoční koncert Javory + Javory beat	
23. 12.	pá	18.00	Vánoční koncert Javory	
26. 12.	po	14.00	Mary Poppins	
26. 12.	po	18.00	Mary Poppins	
27. 12.	út	14 a 18	Mary Poppins	
28. 12.	st	18.00	Mary Poppins	
29. 12.	čt	18.00	Mary Poppins	
30. 12.	pá	18.00	Mary Poppins	
31. 12.	so	14.00	Mary Poppins	
31. 12.	so	18.00	Mary Poppins	

2. 1.	po	19.00	Splašené nůžky	
3. 1.	út	19.00	Ryba potmě	A2
4. 1.	st	19.00	Ryba potmě	AB3
5. 1.	čt	19.00	Ryba potmě	A4
6. 1.	pá	19.00	Ryba potmě	A5
7. 1.	so	19.00	Ryba potmě	A6
8. 1.	ne	18.00	Ryba potmě	
9. 1.	po	19.00	Zamilovaný Shakespeare	
10. 1.	út	19.00	Zamilovaný Shakespeare	AB2
11. 1.	st	19.00	Zamilovaný Shakespeare	A3
12. 1.	čt	19.00	Jméno	
13. 1.	pá	19.00	Zamilovaný Shakespeare	AB5
14. 1.	so	19.00	Zamilovaný Shakespeare	AB6
15. 1.	ne	19.00	Podivný případ se psem	
16. 1.	po	18.00	Splašené nůžky	P18
17. 1.	út	19.00	Frank V.	E2
18. 1.	st	19.00	Podivný případ se psem	
19. 1.	čt	19.00	Zamilovaný Shakespeare	AB4
20. 1.	pá	19.00	Zamilovaný Shakespeare	E5
22. 1.	ne	18.00	Splašené nůžky	
24. 1.	út	18.00	Jméno	
25. 1.	st	19.00	Jméno	
26. 1.	čt	18.00	Ryba potmě	
27. 1.	pá	19.00	Ryba potmě	C5
28. 1.	so	19.00	Skleněný pokoj	A2017
29. 1.	ne	18.00	Skleněný pokoj	
30. 1.	po	19.00	Skleněný pokoj	R2017
31. 1.	út	19.00	Skleněný pokoj	Z2017

8. 1.	ne	17.00	Tříkrálový koncert	zadáno
18. 1.	st	14.00	Chaplin	
18. 1.	st	19.00	Chaplin	A3/AB3
19. 1.	čt	18.00	Chaplin	SP
20. 1.	pá	19.00	Chaplin	zadáno
21. 1.	so	19.00	Chaplin	P
22. 1.	ne	19.00	Chaplin	D/E7
23. 1.	po	19.00	Chaplin	A1/AB1
24. 1.	út	19.00	Chaplin	A2/AB2
25. 1.	st	19.00	Chaplin	
26. 1.	čt	19.00	Chaplin	C4
27. 1.	pá	19.00	Chaplin	zadáno
28. 1.	so	19.00	Chaplin	A6/AB6
29. 1.	ne	14.00	Chaplin	
29. 1.	ne	18.00	Chaplin	
30. 1.	po	19.00	Chaplin	
31. 1.	út	19.00	Chaplin	C2/E2

Mark Haddon, Simon Stephens:

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Christopheru Booneovi je patnáct let a má rád čísla. Christopheru Booneovi je patnáct let, má rád čísla, matematiku, žije sám se svým otcem a je autista. Christopher Boone je autista a dokáže z hlavy vypočítat, kolik je 2 na 45. Christopher Boone postupuje vždy přísně logicky a rozhodne se vyšetřit největší záhadu ve svém okolí – kdo zabil Wellingtona, pudla jeho sousedky paní Shearsové. Christopher Boone zjistí, kdo zabil Wellingtona, ale následkem toho zahájí jiné, mnohem větší pátrání... Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání svých kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že její autor za ni byl oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Vojtěch Blahuta, Hana Holišová, Alena Antalová, Igor Ondříček, Miroslava Kolářová, Jana Musilová, Milan Němec, Aleš Slanina, Zdeněk Bureš a Eliška Skálová.

Simon Mawer:

SKLENĚNÝ POKOJ

Celý svět obdivuje krásně čtivé a moudré romány současného britského spisovatele, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejprestižnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauerových, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zaobírá mistrovským způsobem i odvěkým lidským tématem o hledání štěstí. Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do devadesátých let. „...skleněný prostor se stával skleněným snem, snem, který se hodil k atmosféře nového státu, v němž žili, státu, kde nebylo podstatné, kdo je Čech, kdo je Němec a kdo Žid, kde vládla demokracie a kde věda a umění společně usilovaly o to, aby přinesly štěstí všem...“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Kovářiková nebo Pavla Vitázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Rastislav Gajdoš, Vojtěch Blahuta, Igor Ondříček, Jiří Mach a další.

Matthieu Delaporte,

Alexandre de La Patellière:

JMÉNO

Vtipná, krutá, dojemná i chytrá hra o mužích, ženách a jejich vztazích je z rodu rychlopalných konverzaček; stojí na brilantních dialozích a vychází z faktu, že s příbuznými, partnery a přáteli je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené.

Vincent je čtyřicátník v nejlepší formě, úspěšný makléř s nemovitostmi, který očekává narození prvního potomka. Zrovna se dostavil na opulentní večeři, kterou pořádá jeho mladší sestra Elisabeth a švagr Pierre, profesor literatury. Malou rodinnou sešlost doplňuje Vincentův kamarád od školky Claude, zdánlivě přiboudlý chlapík, kterého však všichni zúčastnění pokládají bezmála za člena rodiny (a jak se vposled ukáže, ono „bezmála“ není zcela na místě). Ještě se čeká na Annu, Vincentovu těhotnou partnerku, která vždy a všude chodí pozdě. K ukrácení chvíle poslouží radostný bombový útok na Vincenta v podobě otázek stran jeho otcovství. Bližní zejména zajímá, jak se Vincentův prvorozený bude jmenovat. Tipují, dohadují se, navrhují. Po soustředěném nátlaku Vincent z hecu řekne, že dá svému synovi jméno Adolphe. A jeho odpověď v podobě dobrého, leč poťouchlého šprýmu vyvolá vpravdě melu, chaos, ba hysterickou atmosféru. Výměna názorů eskaluje, překvapení stíhá překvapení, už nejde o jméno pro dítě: z rodinných skříní vypadávají rozliční kostlivci a praní špinavého prádla doprovázejí zpovědi upřímné, až to bolí. Přátelská slezina se stává noční můrou všech zúčastněných.

Na pardubickém GRAND Festivalu smíchu obdržela tato inscenace hned tři ocenění! Alena Antalová získala Cenu za nejlepší ženský herecký výkon a režisér Petr Gazdík převzal Cenu studentské poroty a divácké ocenění Komédie diváků 2015!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová, Viktor Skála, Martin Havelka, Jakub Uličník a Viktória Matusovová.

RODINNÉ STŘÍBRNÉ

Svetlana JANOTOVÁ

*S Petrem Štěpánem v inscenaci
Sklenný pokoj,
režie: Stanislav Moša*

*S Janou Musilovou v muzikálu
Flashdance,
režie: Stanislav Moša*

Baby boom v Městském divadle Brno míchá kartami i na jevišti. A tak přestože původně Svetlana Janotová nezamýšlela zkusit nic nového a věnovat se roční dcerce Lillianě, Zamilovaný Shakespeare a další herecké miminko na cestě změnili její plány. Protože Viola (a vlastně trochu Julie) je nabídka, kterou by neodmítla zřejmě žádná herečka.

Jak se vám večer odchází do divadla, když máte doma malou dcerku?

Musím říct, že těch představení nemám zas tak moc a Lili je vždy v dobrých rukou tatínka (*herc MdB Lukáš Janota, pozn. red.*) nebo prarodičů. Asi to pro mě bude horší, až bude starší a už se mě bude sama ptát, kam odcházím a proč. Ale věřím, že z toho ani jedna z nás nebude mít celoživotní trauma.

Změnilo vás mateřství – jako ženu i jako herečku? Vnímáte některé věci jinak než dříve?

Zatím zásadní změnu nepocítuji. Možná, že to spíš vnímá okolí než já sama. Těším se ale na to,

jak mě bude měnit s přicházejícími roky. Věřím, že jak pro ženu, tak i pro herečku to pro mě bude jenom obohacující.

Liliana oslavila koncem listopadu první narozeniny – jak jste slavili?

Naplánovali jsme menší rodinnou oslavu a pro Lili pak ještě jednu party společně se Stázkou Ulíčnickou, která je jen o dva dny mladší. Tam si holky pozvou kamarády – ostatní divadelní dětičky, se kterými se scházíme docela často a je nás čím dál víc.

Nechtěla jste ještě zůstat na mateřské?

Já jsem stále na mateřské. Jenom jsem začala hrát svá stará představení. Kromě *Flashdance* jsou to kusy, ve kterých buď nemám alternativu, nebo je má alternace momentálně v požeňnaném stavu. (*smích*) A jelikož jsou to starší tituly, hrají se jen občas, a tak se to dá zvládnout.

Nicméně přišla Viola v Zamilovaném Shakespeareovi. Potěšilo vás, když jste se našla na fermanu?

Když je herečka na mateřské, tak se nenachází na

fermanu, ale role jí je dopředu nabídnuta a ona se může rozhodnout, zda ji přijme, nebo ne. V tomto případě to ovšem bylo ještě jinak. Obsazení bylo už dávno vypsáno a chybělo pár dní do zahajovací zkoušky, když jsme se dozvěděli radostnou zprávu o další naší herečce, a to Andrejce Zelové, která měla Violu hrát bez alternace... Alternaci tedy nabídli mně a já se rozhodla ji přijmout. Původně jsem zatím ještě neplánovala začít zkoušet něco nového. Ale pravda, dlouho jsem se nerozmýšlela. Role i hra je to krásná.

Jaká je vaše Viola? V čem vám je blížká, chápete její touhu po divadle?

Její nadšení pro divadlo mi rozhodně blízké je. Obdivuji ovšem její dobrodružnou povahu a odvahu riskovat. Tyto vlastnosti já trochu postrádám. Doufám, že se mi podaří vystihnout všechny její tváře. Stále v ní nacházím něco nového.

Pokud se nepletu, není poprvé, co se na jevišti objevujete jako chlapec. Je taková přeměna složitá, nebo naopak zábavná a umožňuje vám zkusit něco, co byste jinak nemohla?

V *Benátském kupci* vystupuji v převlečení za muže. Ovšem jen v jedné velké scéně, pak se zase vracím do ženy. V *Zamilovaném Shakespeareovi* se převlékám tam a zpátky téměř neustále. Je to technicky náročné s ohledem na velké historické kostýmy, chlapeckou paruku a vousy. Herecky je to ale velmi zajímavé i zábavné. Baví mě měnit se takhle výrazně.

Mimochodem, milujete Shakespeara?

Už na JAMU jsem absolvovala jako Olivie v jeho *Večeru tříkrálovém* a tady v divadle jsem měla štěstí na jeho Porcii v *Benátském kupci*. Jsou to nádherně napsané role i hry. Teď si vlastně tak trochu zahrají i jeho Julii a hodně se do něj zamiluji. Ale hlavně, Will Shakespeare se zamiluje do mě!!! (*smích*)

Podle Wikipedie jste slovenská divadelní herečka. Je to přesná definice? V MdB jste v angažmá už od skončení JAMU v roce 2009, hrajete především v češtině – nejste tedy už spíš česká herečka původem ze Slovenska?

S Dušanem Vitázkem a Alešem Slaninou
v romantické komedii *Zamilovaný Shakespeare*,
režie: Stanislav Slovák

Já jsem na Wikipedii, jo? (smích) Já myslela, že jsem prostě herečka. Nikdy jsem neřešila, jestli česká, nebo slovenská. Ale pravdou je, že na Slovensku jsem vlastně nikdy po skončení JAMU nehrála. Československá herečka, to se mi líbí nejvíc.

Radíte se nad svými rolemi s bratrem nebo manželem? Na koho byste dala, kdyby vám každý radil něco jiného?

Když mě Stano režiruje, jsem ráda za každou jeho připomínku. A ráda si vyslechnu i jeho názor na můj výkon, když mě zrovna nerežiruje. S Lukim si tak zdravě radíme navzájem, známe se nejlíp, takže umíme jeden druhého lehce prokouknout. Jsme si největšími kritiky i fanoušky zároveň.

Kdo vám pomáhá s hlídáním, když musíte oba do divadla?

Naštěstí nám pomáhají moji rodiče, kteří jakožto herci ví, jak je náročné skloubit tuto profesi s rodinou. Oba jsou v důchodovém věku, práce

v Bratislavě mají už mň, takže se snaží nám být k dispozici co nejvíc a svoji práci plánují i s ohledem na naše představení. Jsou pro nás velkou oporou.

Úspěch sportovců se měří medailemi a poháry. Jak je to u umělců? Jako první muzikálová herečka jste byla nominovaná za Alex na cenu A. Radoka. Pomohlo vám to nějak v kariéře?

Myslím, že u umělců je podstatný spokojený divák, a ne ceny. Ale nominace na Radoka mě samozřejmě potěšila, o to víc, že byla za muzikálovou roli.

Těšíte se na Vánoce? Tyhle první, z kterých mají děti už rozum, bývají nejkrásnější – chystáte něco zvláštního?

Nic zvláštního nechystáme. Snad se nám podaří je strávit v pohodě, ve zdraví a s rodinou.

Text: (jih),

foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil

Rozhovor s Janou Janulíkovou, ředitelkou Turistického informačního centra města Brna:

Jaké novinky můžeme letos od Brněnských Vánoc očekávat?

K mnohým změnám došlo už v loňském roce. Novinkou, která hýbala doslova celým Brnem, bylo zavedení systému vratných obalů v rámci všech trhů v centru města. To prospělo kultuře konzumace a posunulo brněnské trhy zase o notný kus blíže západoevropským standardům. Brno se tak stalo prvním městem v České republice, kde si můžete na všech trzích v centru města vychutnat vánoční nápoje z porcelánového vánočního hrníčku nebo vratného vánočního kelímku. Tak jsou na to zvyklí návštěvníci trhů v řadě známých světových destinací. Letos nabídku doplní krásná kolekce čtyř vánočních hrnků od známého brněnského výtvarníka Petra Kvičaly. Jsou červené, slavnostní a znázorňují čtyři brněnská náměstí. Budou se vám líbit! Současně máme připraveno několik úplně nových projektů, které viditelně vylepší podobu brněnských vánočních trhů. Vše bude zaštiťovat kampaň postavená na motivech vánočního krasohledu.

Co byste z letošního programu doporučila?

Středobodem brněnských vánočních trhů, a vlastně Brna vůbec, je náměstí Svobody. Tam letos vyroste extravagantní objekt kulatého tvaru, velký zimní bar. Pro gurmány, kterých máme v Brně čím dál více, jsme připravili zbrusu nové gurmánské trhy na Dominikánském náměstí. A na Staré radnici pořádáme první ročník brněnského vánočního Design marketu a také Trh neziskovek. Brněnské vánoční trhy jsou poměrně unikátní svým rozsáhlým programem, který probíhá každý den na pódiu na náměstí Svobody. To není ve světě zdaleka obvyklé. Hudební program, který letos dramaturgicky připravil známý brněnský hudebník a ředitel festivalu Jazzfest Brno, Vilém Spilka, se ponese v rytmech swingu a folkloru.

Vánoční trhy mají v Brně několik pořadatelů. Spolupracujete navzájem?

Centrum Brna se v období adventu propojí vánočními trhy, které probíhají na náměstí Svobody, na Dominikánském náměstí, na Zelném trhu, na Staré radnici a na Moravském náměstí. Každé z těchto míst má svá specifika a ta se promítají také do podoby trhů. A to je dobře. Na náměstí Svobody je místo také pro moderní a trendy zábavu, Dominikánské náměstí budiž klidnou gurmánskou oázou, Zelnák je místem tradičních trhů. Spolupracujeme, abychom se doplňovali a nabídli návštěvníkům zajímavou a pestrou nabídku. V letošním roce dále spolupracujeme s mnoha dalšími partnery z řad zřízovaných, příspěvkových i soukromých institucí. Příkladem je prezentace Městského divadla Brno na náměstí Svobody. Lístky na představení si zde návštěvníci budou moci koupit 7. a 8. prosince.

K Vánocům tradičně patří charita. Promítne se toto téma také do Brněnských Vánoc?

Advent je obdobím, kdy bychom měli myslet nejen na své blízké, ale také na všechny potřebné. Na pomoci druhým je přece založena celá tradice vánočních stromů ve městech spojená se spisovatelem Rudolfem Těsnohlídkem. V Brně bude i letos fungovat tradiční humanitární sbírka Českého Červeného kříže a charitě budou dále patřit všechny úterky. Výtěžek z koupě štrůdlu a polévky poputuje čtyřem spolkům a organizacím.

PISTOLNÍK, KTERÝ V BRNĚ MÍŘÍ NA VŠECHNY GENERACE

Hudební komedii *Limonádový Joe* připravilo na muzikálové scéně Městské divadlo Brno. Na zdejší velké jeviště se tak o víkendů vrátil jeden z nejoblíbenějších poválečných hrdinů, který česká pódia brázdí už do roku 1944. Kontury nesmrtnosti mu dal v roce 1964 geniální film, jehož repliku nyní ovšem nečekejte. Divadelní verze jednak obsahuje mnohem více písniček, ale i scénář je v některých momentech a ve finálním řešení jiný než mimořádná celuloidová verze. Nová inscenace režiséra Petra Gazdika známý titul přetavila do rozevláté výpravné muzikálové šou, která se ke slavnému snímku nehlásí. Novinka se naopak díky originálnímu humoru a způsobu jeho používání snaží klesat cestu samozřejmě přes všechny zlidovělé hlášky k vlastní a legitimní inscenační verzi. Výsledek má ambici oslovit nejen pamětníky, pro které je abstinující westman nedotknutelnou legendou, ale také mladší generaci či zdejší muzikálové diváctvo. A Gazdik na to šel po

Luboš Mareček,
www.mestohudby.cz, 24. 10. 2016

svém. Pro ty mladší do inscenace propašoval třeba choreograficky velmi vydařenou citaci slavné Jacksonovy měsíční chůze, a to včetně názvuku písně krále popu, nebo číslo v současném tanečním stylu. (...) Aby ovšem nedošlo k mýlce. Nejde o žádný obrazoborecký přístup zásadně reinterpetující předlohu milovanou Čechy už sedmdesát let. (...) Přihlízející si dosyta užijí střelení z koltů, westernových oblečků a atmosféry Divokého západu. Jen se to tady

vše děje v přiznaném zdůraznění divadelnosti. (...) K poněkud zjednodušenému a přepjatému až operetnímu herectví jistých velkolepých muzikálových produkcí vede Gazdik záměrně také ansámbl. *Limonádový Joe* Lukáše Janoty je oním kladásem na první dobrou. Svého hrdinu protagonistu v komickém odstupu nekommentuje, on prostě tím správněkem s averzí proti lihovinám prostě je. Nevinnost Winnifred je tady v podání Ivany Odehnalové rovnou na druhou běloskvoucí, nejde ale o banálně podanou nezkaženou blondýnku koulejší infantilně očima. Potměšilost Horáce s navoskovaným knírkem, jak ho hraje Viktor Skála, je tady také násobená a hrubě obtahovaná předpisovou úskočností zloducha jakoby z filmových grotesek (...) Všichni prostě hrají s vervou bez přehnané herecké stylizace, ale s barvotiskovostí rodokapsových hrdinů. Dlužno říci, že to spolu funguje, Gazdikovy příměšně hudební či divadelní fůrky inscenaci nedrobí, nepůsobí rušivě, ale naopak ji organicky tmelí. Je to způsobeno hlavně tím, že režisér správně odhadl míru zmiňovaných legračních vsuvek. (...)

KOŇSKÁ OPERA V BRNĚ

(...) Pokud se někdo těšil, že uvidí přesný popis filmu *Limonádový Joe*, tak mohl být i zklaman. Protože tato inscenace šla svou koncepcí daleko za rámec, či přesněji nad rámec slavného filmu. (...) Samozřejmě, zazní tam všechny slavné písně i hlášky z filmu. Ale je toho hodně navíc. Především písně, které nemusel nikdo dopisovat. (...) A jsou to písně pro dnešního diváka neznámé a nádherné. Kdoví, proč se do filmové verze nedostaly. (...) Režisér Petr Gazdik spolu s Petrem Hlouškem, který navrhl funkční scénu a připravil animace, plně využil kukátkové jeviště s pohledem do velkého saloonu, který se v mžiku díky promítací technice a několika průhledným plochám mohl změnit na pustou prérii nebo na hřbitov. Připravenost herců, včetně zpívající a tančící company, byla zúročena do vysoce profesionálních výkonů. Velkým dílem k tomu přispívá i choreografická práce Lucie Holánkové. Není lehké hrát hlavní postavy, když má divák stále v paměti zlořáda Horáce v podání Miloše Kopeckého. Na premiéře jsme viděli zkušeného Viktora Skálu, jednoho z nejvýznamnějších protagonistů divadla. Nenapodoboval onen slavný vzor. Byl svůj a přece správně westernově zlý. (...) Jeho zajatkyň byla křehká

Winnifred v podání Ivany Odehnalové. (...) I zde byla křehká, zranitelná, herecky vyspělejší než třeba byt krásná, ale tak trochu loutka, filmová Oly Schoberová. Dough Lukáše Vlčka, nebo ustaraný táta Honesty v podání Martina Havelky, to byly plnokrevné postavy „vystřížené“ neměně tak dobře jako ve slavném filmu. Dalšímu srovnání se neubrání představitelka Tornádo Lou. Divadlo i zde ukazuje, že ke zpřítomnění postavy nejsou nutné nápodoby. Takže místo skvělé filmové Květy Fialové zde zahrála Tornádo Lou Ivana Vaňková. Jedna z nejkvalitnějších hereček divadla. Energická, zlotřená i citově závislá. Nádherně vykreslená postava. (...) Na konec si nechme titulní postavu. *Limonádový Joe* (...) v brněnském divadelním podání Lukáše Janoty, jistě i díky režii Petra Gazdika, dostal ještě jeden rozměr. Pohybovou grotesku, kdy jeho suverénní velikost nealkoholického ostrostřelce je „podlomena“ zakopnutím, nešikovným pohybem, který dává jeho výstupům až chaplinovský rozměr. Zesměšněná velikost. Vždyť to je vždy ideální nástroj na polechtání bránice diváků. Režisér dokázal v mnoha situacích a u více postav tento jedinečný nástroj využít. (...)

Peter Stoličný,
www.i-divadlo.cz, 24. 10. 2016

DÜRRENMATT BAVÍ BRNO

(...) Hana Burešová a Štěpán Otčenášek prosadili na brněnská prkna *Franka V.* jako třetí díl své volně trilogie (Thomas Bernhard – *Síla zvyku* a Martin Walser – *Všemocný pan Krott*). (...) Paralely k dnešku tu jsou, i bez přičinění inscenátorů, vesměs velmi ostré. Protože opravdu nejsou obehnané, mohly o to úderněji zafungovat – a tu lze říci, že režie nic nepokazila. (...) Burešová metoda je organicky spřízněná s duchem textu, stejně jako tomu bylo u Walsera. Obě hry servíruje brněnskému publiku jako sžíravě groteskní portrét stárnoucích monster, tu finančního mag-

náta, který ne a ne umřít, tu slabošského šéfa, pro nějž je zděděná firma spíš trestem. A jako synekdochu celé kapitalistické společnosti. Odtud podobné kostýmy i styl herectví. (...) Stupňovitá scéna je lemována banálními atributy banky, dvěma honosnými sochami, pod pravým Atlantem se krčí trio hudebníků v čele s Karlem Cónem, jenž upravil a zkrátil Burkhardovu hudbu, což jsou v této verzi vlastně jen písničky vtipně komentující děj. Ta, jež následuje po bouřlivém rokování, patří k nejlepším místům; ale vtipných nápadů, jimiž režie hru vyšperkovala, je mnohem víc. (...) Janu Mazákovi se Frank hraje

zjevně dobře, Alena Antalová, obsazená trochu proti srsti, se s rolí jeho ženy teprve sžívá, ale parodickou nadsázkou zvládá velmi dobře – hroutí se k zemi jako antická Médea. Velmi solidní výkon odvádí i Ladislav Kolář jako Böckmann a Igor Ondříček jako Egli. Celkově, sezóna byla otevřena touto bizarní sondou lidské mizérie víc než pozoruhodně. (...)

Ivan Žáček,
Divadelní noviny, 20. 9. 2016

PŘIJDOU VĚTŠÍ LUMPOVÉ

(...) Frankova banka je rodinný podnik s dlouhou tradicí. Předkové bohatli na otrocích, válkách, drogách či naftě. Jenže za šefování Franka V. je gangsterská banka na pokraji krachu. Zaměstnanci se číní, ale jejich počet se neustále snižuje. Nejvhodnější příležitostí, jak se zachránit, je přivést banku ke krachu. Každý má přece na nějakém soukromém účtu našetřených pár milionů, o které podnik během své „věrné“ služby okradl. (...) Režisérka Hana Burešová zvolila společně s herci brněnského divadla k látce celkem šťastný přístup. Vše je groteskně vykloubené, nástrahám inscenovat hru realisticky se tvůrci vyhnuli. Nebylo by to ostatně na místě, vždyť

sám Dürrenmatt vkládá do textu zcizovací prvky v podobě písní Paula Burkharda či veršovaných komentářů děje na forbině. (...) Jan Mazák v roli Franka nepůsobí žádným démonickým dojmem, však také všechny nepřijemné povinnosti za něj vyřizuje manželka Ottilie v přesném podání Aleny Antalové. (...) Hybatelem nestvůrného kolosu institucionalizovaného zla je ve skutečnosti personální šéf Egli, kterého s chladným nadhledem interpretoval Igor Ondříček. Nováčkem gangsterské organizace je Pauli Neukomm, který sice v podání Michala Isteníka vypadá jako nevinátko, ale zdání klame. Mladý muž si dokáže rychle osvojit pravidla, která mu dovolí přežít v tomto zvláštním světě. (...)

Lukáš Dubský,
www.i-divadlo.cz, 24. 10. 2016

APLAUS PRO „TŘESKUTOU KOMEDII“

(...) Dramaturgie MdB v relativně doporučením zastoupení vyvažuje hry myšlenkově závažné

svědčí stále reprízované stálice, např. Feydeauův *Brouk v hlavě* (1996) nebo *Charleyova teta* od Brandona Thomase (2007). Slavnostní 100. reprízou se do této série 9. října 2016 na Činoherní scéně připojila fraška Robina Hawdona, v novém svižném přetlumočení Jana Šotkovského nazvaná *Dokonalá svatba*. (...) Hned zpočátku nasazuje režie prostřednictvím spolehlivě aktérské souhry hbité tempo a nevulgárně vkusně nastudování s řadou gagových výstupů, dokáže si s podporou hudby Karla Albrechta udržet rytmus, gradaci a víceméně též neextemporející ukázněnost. (...) Až hraniční nasazení uplatnil hned od expozice Milan Němec jako ženich Bill. Zprvu zděšeně a hystericky zmatkuje z ranní ložnicové přítomnosti sympaticky upřímné, milé a příjemné Judy (Hana Holišová) a poté se beznadějně zaplétá do pasti kamuflujících lží, sklížeje za svůj eruptivní slovní i pohybový projev též potlesk na otevřené scéně. Dobrým typovým kontrastem je mu uměřenější

s žánrově rozrůzněným spektrem veseloherním, vědoma si faktu, že diváky vyhledávaná, ba preferovaná rekreativní funkce zůstává přirozenou repertoárovou složkou. Právě v komediálních titulech mívá ostatně šťastnou ruku, jak o tom

a chlapštější přítel i satební svědek Tom Petra Štěpána, postupně propadající cholerickým záchvatům žárliveckého vzteku. (...)

Vít Závodský,
www.brnozurnal.cz, 18. 10. 2016

VE FILMU SPOUSTA VĚCÍ CHYBÍ (...)

Premiéru představení *Limonádový Joe* předvedli v sobotu herci Městského divadla Brno. (...) Herec Lukáš Janota ztvárňuje hlavní roli, postavu mravného a zdatného pistolníka Joea. (...)

V čem se liší pojetí Limonádového Joea Městským divadlem Brno od dosavadního, ať už filmového, nebo divadelního zpracování?

Tak jako v každé parodii, i v *Limonádovém Joeovi* se objevují odkazy na různé reálie z doby, ve které vznikla. Ne vše, co bylo aktuální před padesáti lety, funguje dnes. Naše verze je jiná než ty předešlé a taky se v ní objevují odkazy na současné věci. Jakýmsi nepsaným podtitulem našeho představení je: „Každá doba má svého Joea“. Chceme být aktuální, originální a invenční, což je podle mě jediná možná cesta. U takového titulu to vyžaduje značnou dávku odvahy, protože

zvedlo ruku maximálně pět procent lidí. To je celkem vypovídající. Přece jen je to takový český Zorro a žádný podobný myslím není. Navíc od doby filmu se *Limonádový Joe* masově proslavil a objevuje se vcelku pravidelně v televizi. Podle toho soudím, že fanoušků je víc než dost.

Vý sám jste fanouškem filmu Limonádový Joe nebo vůbec jeho postavy?

Nejsem skalní fanoušek filmu, i když jsem ho v dětství viděl mnohokrát. Dokonce jsem jej vůbec nevnímal jako parodii, snad proto, že jsem byl ještě dítě. Měl jsem pocit, že je to prostě trochu divný český western. Dnes už to samozřejmě chápu. A nedá se říct, že bych byl předtím nějakým fanouškem. Kdyby se mě tehdy někdo zeptal, kdo je mým oblíbeným českým hrdinou, tak bych si na Joea asi ani nevzpomněl a nejspíš bych řekl Jára Cimrman.

fanoušků *Limonádového Joea* je plno a jistě budou mít vysoká očekávání.

Myslíte si, že má tato česká komediální klasika hodně fanoušků?

Jsem o tom přesvědčen. Při generálních zkouškách jsme se jen tak pro zajímavost ptali diváků, kolik z nich nezná *Limonádového Joea*. Většinou

Vý říkáte, že každá role je výzva a že žádná role není lepší než druhá. Takže nemáte nějaký vzor, vysněného hrdinu, kterého byste si chtěl zahrát?

Asi nejsem ten typ a nikdy jsem neměl vyložené favority. Ale měl jsem moc rád Vinnetoua a Old Shatterhanda. Superhrdiny mám rád a je jich hodně, ale vyložený favorit není. Podobně je to

taky s těmi rolemi. V podstatě jste už odpověděla za mě. Každá role je výzva a pozhánání a jsem z ně za všechny rád.

Postava Limonádového Joea představuje mravní ideál. Co si o tom myslíte? Vidíte v té postavě i vy nějaký ideál?

Mravně dokonalý člověk podle mě neexistuje a ani Joe jím není. Kdyby ze sebe člověk vymazal všechno zlo, tak by přestal být člověkem. Každý si v sobě nese dobro a zlo, ať už v jakémkoli poměru. Podle mě neexistuje nikdo, kdo by v sobě zlo neměl vůbec. Možná v sobě má někdo zla opravdu málo, ale vždycky v něm je. Tvoří to naši živočišnost a lidství. A i v Joeovi musí být nějaká zášť nebo zlo. Vždyť on sám říká, že byl ochráncem zákona, jehož jménem zatýkal, střílel i věšel, a k tomu dodává: „To víte, mladost radost.“ Je to sice vtíp, ale kdyby byl Joe úplně dobrý, tak nikoho nezastřílel ani nepověsí. Jen toto zlo dobře míří proti jinému zlu.

Je něco, co je pro vás během zkoušení a učení se nové role těžké?

U mě to většinou bývá taková horská dráha propadů a euforií. Jeden den to jde a pak to zase nejde vůbec. Klasický rozklad osobnosti v procesu zkoušení. Mám v sobě své komplikátory, které musím postupně povypínat, a pak už je to dobré. Je to zároveň vzrušující a zábavné, ale také frustrující a vyčerpávající. Někteří lidé si myslí, že si herci jen tak hrají, ale aby to byla pravda, musí si předtím projít velmi náročnou cestou.

Proč myslíte, že by diváci měli vidět vašeho Limonádového Joea?

Měli by ho vidět, protože je zajisté překvapí a rozhodně pobaví. Ve filmovém zpracování spousta věcí chybí, například spousta muziky. A celkově je to nádherná westernová parodie, která na divadle podle mě září daleko více a je daleko magičtější než ve filmu. Mám filmové zpracování rád, ale v televizi vás neobklopí nádherná hudba skvělého orchestru a určitě taky neucítíte onu magickou přiboudlinu střelného prachu.

Simona Ferulíková,

www.munimedia.cz, 24. 10. 2016

Texty jsou redakčně kráceny.

Simon Mawer
SKLENĚNÝ POKOJ
režie Stanislav Moša

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

28. – 31. LEDNA 2017

Mark Haddon
Simon Stephens

**Podivný
případ
se psem**

režie Mikoláš Tyc

15. a 18. LEDNA 2017

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

„O Charlie Chaplinovi bylo napsáno mnoho knih a ještě více statí, ale řekly by nám všechny málo, kdybychom při jejich čtení před sebou neviděli Chaplinovy filmy. Dokonce ani pokusy mnoha zkušených spisovatelů zapsat Chaplinovy filmy při promítání nekončí většinou úspěšně. Ideje, myšlenky a city, naplňující filmy Charlie Chaplina, není možné vyjádřit jenom pomocí dialogů a popsáním děje – jeho filmy jsou podobny symfoniím. Je ovšem možno popsat symfonii, podrobně a postupně vyprávět o tom, co hraje každý nástroj, ale to vše bude jenom popis hudby a nikoli sama hudba. Takový je Chaplin, takové jsou i jeho filmy.“ Tato slova filmového kritika G. Alexandrova uvozují jednu z řady knih o legendě stříbrného plátna, Charlie Chaplinovi. Bylo by jen pověstným nošením dříví do lesa, kdybychom se na tomto malém prostoru snažili Chaplina představit. Vždyť tato nepřehlédnutelná osobnost filmové historie má na svém kontě kolem devadesáti filmů. K většině z nich napsal scénář, sám je režíroval a vytvořil v nich i hlavní roli. Později, již v éře zvukového filmu, skládal ke svým novým filmům i vlastní hudební doprovod. Byl skutečně renesanční osobností, která ovlivnila generace dalších tvůrců a umělců, a dodnes je inspirativním zdrojem dalších autorů.

Hudební divadlo rádo hledá a nachází svá témata ve skutečných příbězích. Však i náš divák zná řadu životopisných muzikálů, které se řadí mezi nejoblíbenější tituly posledních let. Vzpomeňme například na německý muzikál *Mozart!* vyprávějící o životě slavného skladatele, legendární *Evitu* zobrazující oblíbenou manželku argentinského diktátora nebo drama hned o dvou nezapomenutelných ženách Marlene Dietrich a Edith Piaf z poslední doby – *Vrabčák a anděl*. Nejen tyto tituly zpracovávají

uměleckou formou skutečné osobnosti a události. Není tedy divu, že se renomovaní autoři Christopher Curtis a Thomas Meehan rozhodli zpracovat i životní osudy právě Charlieho Chaplina. Jeho život je stejně vzrušující jako jeho filmy, a proto je jistě vhodnou látkou pro divadelní zpracování. Christopher Curtis spolupracuje jako pianista a zpěvák s takovými hvězdami, jakou je například Stevie Wonder. Zároveň je ale i nadějným mladým autorem. Muzikál *Chaplin* napsal ve spolupráci s Thomasem Meehanem, kterého známe například jako autora libreta k muzikálům *Producenti*, *Mladý Frankenstein* nebo *Rocky*. Muzikál *Chaplin* byl poprvé uveden v New Yorku v roce 2006, na Broadway se po řadě změn dostal v roce 2012 a zaznamenal zde kolem sto padesáti repríz. Na české jeviště se tedy dostává krátce po své premiéře.

Muzikál vypráví životní příběh Charlieho Chaplina tak, jak se pravděpodobně mohl stát, a představuje nám složitou osobnost geniálního muže z mnoha úhlů pohledu. Setkáváme se zde s Chaplinem – synem majícím problematický vztah jak s matkou, tak otcem, Chaplinem – bratrem, Chaplinem – manželem, Chaplinem – milencem, Chaplinem – tvůrcem i Chaplinem – politikem. Tyto všechny polohy jsou rozděleny mezi dva, respektive tři herce (včetně dětské role), kteří představují Chaplina v různých fázích jeho života. A tak se díky mnoha historikům z uměleckova života dozvídáme mnohé o jeho složitě osobnosti. Vrátime-li se ovšem k úvodnímu citátu, celková Chaplinova osobnost zůstává stále zahalena rouškou tajemství, a ačkoli vábí k odhalování, v celku je stále neuchopitelná. Přesto stojí za to se jím zabývat pro jeho celoživotní odhodlání jít si vždy a za všech okolností za svými cíli s jednoznačným humánně akcentovaným vztahem ke světu, s kritickým myšlením vůči zvrhlé politice i s jasným názorem na bídu společnosti, ve které žil. Českou premiéru muzikálu s poutavou hudbou odkazující k době, o níž příběh vypráví, uvedeme v režii a překladu **Stanislava Moši**, který připravil se **Zuzanou Čtveráčkovou**, hudebním nastudování **Martína Procházky** a choreografii **Michala Matěje**. Kostýmy jsou z tradiční dílny **Andrey Kučerové** a scénu vytvořil **Christoph Weyers**. V hlavní roli se můžete těšit na **Daniela Rymeše** nebo **Marcu Salvadori**. Premiéra proběhne **21. ledna 2017** na **Hudební scéně MdB**.

-kl-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN PROSINEC 2016

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

219. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 16. 11. 2016

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Ryba potmě

Poslední strana:

Mary Poppins

foto a grafická úprava:

jeř Kratochvil

MARY POPPINS

pouze v prosinci 2016
na Hudební scéně

Krásný příběh o laskavé chůvě, která učí nejen zlobivé děti, ale i věčně zaneprázdňené a uhoněné rodiče, že „stačí chtít a rázem vše je možné“, se znovu vrací na jeviště Hudební scény, ovšem pouze v 35 exkluzivních reprízách! Nenechte si ujít pohádku, která baví malé i velké, která vás rozesměje i dojme a jejíž melodie si budete zpívat ještě na Nový rok. V roli Mary Poppins se můžete těšit na Alenu Antalovou nebo Ivanu Vaňkovou.

Amálie, Viktória a Antónia Kratochvilovy se narodily v Brně na Obilním trhu

Albert Hudec se narodil v Brně na Obilním trhu 24. března 2016